

[Knie-Andersen.]

gennemført af realkreditrådet efter samråd med boligministeren og Nationalbanken, åbner bl. a. mulighed for, at boliger, der er prioriteret i den periode i 1974, hvor vi havde særlig høj rente, kan optage supplerende belåning.

Der er imidlertid tale om almindeligt realkreditlån med en løbetid på 10 år, ved ejerskifte dog 20 år, af en størrelse, der højst er halvdelen af forskellen mellem et af de tidligere låneloft og det nye låneloft.

På baggrund af de store økonomiske problemer, mange købere af disse boliger kæmper med, vil det være rimeligt at give mulighed for supplerende belåning med lange lån op til det nye låneloft, hvis der belåningsmæssigt er basis herfor.

Den nævnte lempelse, der ikke kræver lovændring, vil i beskedent omfang give sig udslag i forøget obligationsudstedelse, men da lånenå provenu i alt overvejende omfang må forventes anvendt til indløsning af efterstående dyrere belåning, vil kapitalmarkedet som helhed efterlades neutralt ved gennemførelse af en ændring som den nævnte.

Knie-Andersen (V):

For mange af de parcelhusejere, der har måttet prioritere byggeri i 1974, er der opstået økonomiske problemer på grund af den høje rente, der måtte konstateres herhjemme en del af sidste år. Mange af disse mennesker har i dag økonomiske vanskeligheder, og for enkelte er det spørgsmålet, om de overhovedet kan blive siddende i det parcelhus, de har opført.

Vi kan groft opdele disse parcelhusejere i 2 grupper: den første gruppe indeholder de husbyggere, der har problemer, fordi de hjemtagne lån ikke har givet tilstrækkeligt provenu. Efterstående kortløbende finansiering er blevet resultatet, og den årlige ydelse er blevet væsentligt større end beregnet. Den anden gruppe indeholder husbyggere, der har opnået et tilstrækkeligt provenu, men hvor ydelsen er blevet væsentlig større end forudset og planlagt.

For den sidste gruppe er det svært at finde løsninger. Jeg er bekendt med, at der foregår undersøgelser, men at disse undersøgelser endnu ikke har resulteret i praktiske løsninger.

Der er imidlertid en mulighed for at yde hjælp til den førstnævnte gruppe. For denne er der med virkning fra 1. april i år givet mulighed for at optage supplerende almindeligt realkreditlån op til det nye låneloft, såfremt huset værdimæssigt giver basis herfor. Der er dog tale om et 10 års lån, hvilket giver en stor ydelse. Tanken bag det stillede spørgsmål er derfor at give disse husejere mulighed for i stedet at optage lange supplerende lån, stadig inden for det værdimæssigt sikrere belåningsområde. Da forskellen i årlig ydelse pr. 100.000 kr. 10 pct. obligationslån med 10 års løbetid og et lån med 30 års løbetid er ca. 6.000 kr., vil provenuet af lange lån kunne anvendes til indfrielse af efterstående ydelsesmæssigt dyre lån.

Som kriterium for, hvilke ejendomme der skal have mulighed for at optage disse lange lån, kan f. eks. anvendes realkreditens sædvanlige kriterium, en tidsfrist på 2 år fra datoen for udstedelsen af bygningsattest.

Vi lægger fra venstres side megen vægt på hjælp til disse vanskeligt stillede parcelhusejere, hvor der er mulighed for det, og vi håber, at boligministeren vil medvirke hertil.

Boligministeren (Helge Nielsen):

I min fremsættelse den 3. april af forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter nævnte jeg, at der pr. 1. april i år er gennemført en række lempelser i de nu resterende midlertidige begrænsninger i obligationsudstedelsen. Disse lempelser er gennemført efter forhandlinger mellem regeringen, Nationalbankens direktion og realkreditrådet. Under forhandlingerne om disse lempelser var vi også opmærksomme på de problemer, som ejerne af de såkaldte sorte huse er kommet ud for som følge af det særlig høje renteniveau i 1974. Disse huse har, som det også fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, fået en meget stor rentebyrde ved realkreditbelåning.

Under forhandlingerne er det drøftet, om disse ejendomme med fordel vil kunne omprioriteres, eller om der f. eks. gennem ydelse af tillægslån kunne ske en nedsættelse af de samlede prioritetsydelse. Vi har imidlertid måttet erkende, at de praktiske muligheder for ad disse veje at hjælpe de vanskeligt stillede låntagere ud af vanskelighederne er yderst ringe. Den rentebyrde, der hviler på ejendommen, og det gælder